

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.04

Szerző: *h. a.*Cím: *Cselédkorzó.*

Idő

" 1915 "

Forrás: *A Nap.*

Személy

*Bp.**1915 XII. 28*

Helyszám

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A cselédkorzó

Igazi pesti specialitás. És különlegesség még abban is, hogy kevesen tudnak róla. Leginkább csak azok, akiknek utja vasárnaponként a nyugati pályaudvar felé vezet. Ott van ez a bizonyos specialitás: a pesti *cselédkorzó*. Azaz csak volt, mert a háború nem kímélte bizony ezt az *intézményt* sem és elsodorta csaknem teljesen, nagy bánátlára a fővárosi cselédeknek.

A Pesten szolgáló környékbeli lányoknak a háború előtt rendes ünnepnapra találkozóhelye volt a Teréz körútnak a nyugati pályaudvar előtt lévő része. Százával sereglettek oda vasárnaponként a rövid, széles szoknyás, harántesikós harisnyájú lányok kisebb-nagyobb csoportokban gyülekeztek és — várták a legényeket. S aztán vagy beszélgettek csendesen, vagy danoltak halkán, vagy forogtak körbe-körbe. Nem zavartatták magukat a járókelőtől, aminthogy nem törődnek azzal sem, hogy ők zavarják ennek a felette élénk hely forgalmát.

Vajjon miért szemelték ki éppen ezt a forgalmas utat ünnepi szórakozásuk központjául? Azt lehet magyarázatképpen elfogadni, hogy a közelben levő Szondi-utcából szorultak oda. Ott volt ugyanis valamikor a Kisvigadónak nevezett mulatóhely, odajártak a cseléd-

lányok gavallérjaikkal mulatságra. Fel-diszített, lampionos termekben folyt a vigasság. Eltek, ittak és táncoltak. No, meg olykor verekedtek. Nem fértek el azonban mind odabent, sokan künn rekedtek, hát kívül szórakoztak. Így keletkezett a cselédkorzó a Szondi-utcában. Mikor aztán bezárták a Kisvigadót. — talán a rendőrség tiltotta be — mindnyájan a szabad ég alá szorultak. Minden sarokra jutott néhány csoport, mindig kijebb-kijebb húzódtak, előbb a körutig, majd tovább a pályaudvarig, ahol aztán megtelepedtek. Ott tanyáztak békében esztendőökön át, nem bántotta őket senki, a rendőrség sem. Csak a háború. Az zavarta meg boldogságukat, az tüntette el ezt a kedves pesti képet, mely ha zavarta is a járókelőket és a forgalmat, de a szemnek, az ilyenhez nem szokott fővárosi embernek, kétségkívül érdekes és kellemes volt.

És a cselédkorzó, ez a pesti különlegesség, a háború alatt egyre sorvad. Most már csak itt-ott látni még vasárnaponként egy-egy összezsugorodott lánycsoportot szomorúan, legények nélkül, esetleg olykor egy-egy arra vetődött sebesült hőssel vagy béna vitézzel . . . Vajjon mikor lesz másképp?

Székesiővárosi házi nyomda 1915.